

Bezrobotni według wieku

Na rynku pracy utrzymuje się ciągła dominacja ludzi młodych. Statystyki urzędów pracy wskazują na wzrost w ostatnich latach liczby bezrobotnej młodzieży, przy jednoczesnym nieznacznym wzroście jej udziału w ogólnej liczbie bezrobotnych.

W końcu 1999 roku zanotowano 729,5 tys. osób bezrobotnych w wieku 15-24 lata. W porównaniu do końca 1998r. nastąpił wzrost o 162,8 tys. osób, a udział w ogólnej liczbie bezrobotnych w zasadzie ustabilizował się (30,9% w końcu 1999 roku).

Co trzeci rejestrujący się w urzędzie pracy bezrobotny legitymuje się wiekiem pomiędzy 15 a 24 rokiem życia.

Drugą pod względem liczebności grupą są osoby w wieku 25-34 lata. W końcu 1999 r. w liczbie 623,4 tys., stanowili oni 26,5% wszystkich bezrobotnych. Pomimo wzrostu w porównaniu do końca 1998r liczby bezrobotnych – o 127 tys. osób, udział tych osób w ogólnej liczbie bezrobotnych spadł (w końcu 1998r stanowili oni 27,2%).

Pełniejszego obrazu o położeniu bezrobotnych w zależności od wieku dostarczają wyniki BAEL-u (Badanie aktywności ekonomicznej ludności).

O ile z bezrobocia rejestrowanego wynika pewna stabilizacja na przestrzeni omawianego okresu udziału w ogólnej liczbie bezrobotnych w najmłodszej grupie wieku, to na podstawie BAEL-u wyraźnie widać, iż właśnie w tej grupie miał miejsce znaczny (najwyższy w odniesieniu do innych grup wiekowych) wzrost natężenia bezrobocia (o 4,3 punktu procentowego, z 25,6% do 29,9%).

Tabela 10. *Liczba i struktura bezrobotnych według grup wieku w końcu 1998 i 1999 roku*

Dane przedstawiają liczbę zarejestrowanych bezrobotnych w

podziale na grupy wieku w latach 1998 i 1999. W obu latach ogólna liczba bezrobotnych była wysoka, a w 1999 roku zauważalnie wzrosła – z 1 831,4 tysiąca do 2 349,8 tysiąca osób.

W obu latach największą grupę stanowili młodzi bezrobotni w wieku 15–24 lata. W 1998 roku było ich 566,7 tysiąca, co stanowiło 30,9% ogółu. Rok później liczba ta wzrosła do 729,5 tysiąca, a udział tej grupy w ogólnej liczbie bezrobotnych wyniósł 31%.

Drugą pod względem liczebności grupą były osoby w wieku 25–34 lata. W 1998 roku zarejestrowano 496,4 tysiąca takich osób, czyli 27,2% ogółu, natomiast w 1999 roku liczba ta wzrosła do 623,4 tysiąca, co stanowiło 26,5% wszystkich bezrobotnych.

Podobny wzrost odnotowano wśród osób w wieku 35–44 lata. W 1998 roku było to 472,1 tysiąca osób, co dawało 25,8% ogółu, a rok później liczba ta zwiększyła się do 588 tysięcy, co odpowiadało 25% wszystkich zarejestrowanych.

Najmniejszą grupę w obu latach stanowiły osoby w wieku 45 lat i więcej. W 1998 roku było ich 269,6 tysiąca, co odpowiadało 16,1% ogółu, a w 1999 roku liczba ta wzrosła do 408,9 tysiąca, co stanowiło 17,4% wszystkich bezrobotnych.

Dane wskazują, że we wszystkich grupach wiekowych liczba bezrobotnych wzrosła, przy czym największy udział w strukturze bezrobocia niezmiennie miały osoby młode, do 24. roku życia.

Źródło: Departament Polityki Rynku Pracy

Tabela 10a. *Struktura bezrobocia według wieku w świetle BAEL*

W 1998 roku stopa bezrobocia wśród osób do 24 lat wynosiła 25,6%. W 1999 roku wzrosła ona do 29,9%, co oznacza wzrost o 4,3 punktu procentowego w porównaniu z rokiem poprzednim.

W grupie wiekowej 25–34 lata bezrobocie w 1998 roku wynosiło 11,8%, a w 1999 roku wzrosło do 13,6%. Zmiana rok do roku

wyniosła 1,8 punktu procentowego.

Wśród osób w wieku 35–44 lata stopa bezrobocia zwiększyła się z 9,6% w 1998 roku do 10,7% w 1999 roku, czyli o 1,1 punktu procentowego.

Najniższe wartości odnotowano w grupie 45 lat i więcej. W 1998 roku bezrobocie wynosiło tam 7,3%, a w 1999 roku wzrosło nieznacznie do 7,7%, co stanowi wzrost o 0,4 punktu procentowego.

Dane pochodzą z BAEL z lutego danego roku.

Źródło: Departament Polityki Rynku Pracy

Tak więc bezrobocie ludzi młodych w dalszym ciągu pozostaje jednym z najważniejszych problemowych obszarów rynku pracy.

Analiza bezrobotnych według wieku stanowi jedno z najważniejszych narzędzi oceny sytuacji na rynku pracy, ponieważ to właśnie wiek w znacznym stopniu wpływa na możliwość znalezienia zatrudnienia, poziom konkurencyjności, motywację oraz oczekiwania wobec pracodawców. Zróżnicowanie to odzwierciedla zarówno fazy życia zawodowego, jak i odmienne potrzeby oraz wyzwania, z którymi spotykają się osoby wchodzące na rynek pracy, rozwijające karierę lub zmuszone do jej kontynuacji w okresie schyłkowym. Struktura bezrobocia według wieku uwidacznia także wpływ procesów demograficznych, cykli koniunkturalnych i przemian społecznych na zatrudnienie w różnych grupach populacji.

Pierwszą grupą wartą szczególnej uwagi są osoby młode, zwykle definiowane jako osoby w wieku 18–24 lub 18–29 lat, w zależności od klasyfikacji. Jest to kategoria charakteryzująca się najwyższymi wskaźnikami bezrobocia, co wiąże się z wieloma czynnikami. Przede wszystkim młodzi często nie posiadają doświadczenia zawodowego, które jest kluczowym kryterium w ocenie kandydatów przez pracodawców. Ponadto ich kwalifikacje mogą nie odpowiadać potrzebom rynku pracy, co wynika z

niewystarczającej adaptacji systemów edukacyjnych do zmieniających się realiów gospodarczych. W wielu przypadkach młodzi ludzie są również mniej stabilni życiowo – częściej zmieniają miejsce zamieszkania, podejmują próby zdobycia dodatkowych umiejętności czy kontynuują edukację, co może prowadzić do ich przejściowej nieaktywności zawodowej. Bezrobocie młodzieży jest zatem zjawiskiem złożonym, które silnie oddziałuje na późniejszą ścieżkę zawodową, a dłuższy okres pozostawania bez pracy w młodym wieku zwiększa ryzyko trudności w dalszej karierze.

Kolejną ważną kategorię stanowią osoby w wieku produkcyjnym, obejmujące zazwyczaj osoby między 30. a 49. rokiem życia. Jest to grupa najbardziej aktywna zawodowo i najliczniej reprezentowana na rynku pracy, dlatego jej sytuacja ma największe znaczenie dla gospodarki. Osoby w tej grupie wiekowej najczęściej posiadają już doświadczenie zawodowe oraz ugruntowane kwalifikacje, co zmniejsza ryzyko bezrobocia. Jednocześnie są to osoby obciążone licznymi obowiązkami, takimi jak utrzymanie rodziny czy spłata zobowiązań finansowych, co sprawia, że utrata pracy w tym okresie ma szczególnie dotkliwe konsekwencje. W sytuacji kryzysu gospodarczego, restrukturyzacji sektorów czy w wyniku zmian technologicznych część pracowników w tej grupie może napotkać trudności, zwłaszcza jeśli ich kwalifikacje nie podlegają systematycznej aktualizacji. Choć generalnie osoby te szybciej znajdują nowe zatrudnienie niż ludzie młodzi, to jednak proces ten może być utrudniony dla tych, którzy wykonują zawody zagrożone automatyzacją lub pochodzą z regionów o ograniczonej liczbie ofert pracy.

Następna grupa to osoby powyżej 50. roku życia, które często znajdują się w szczególnie niekorzystnej sytuacji na rynku pracy. W wielu krajach istnieją silne stereotypy dotyczące pracowników starszych – postrzega się ich jako mniej elastycznych, mniej wydajnych, gorzej dostosowujących się do nowych technologii czy mniej skłonnych do podnoszenia

kwalifikacji. Choć badania często nie potwierdzają tych stereotypów, to jednak wpływają one na decyzje pracodawców, którzy rzadziej angażują osoby w tej grupie wiekowej. Problemy te nasilają się w przypadku osób długotrwale bezrobotnych, które stopniowo tracą motywację, a ich kompetencje mogą ulegać dezaktualizacji. Dodatkowym czynnikiem obciążającym jest pogarszający się stan zdrowia, który w niektórych przypadkach ogranicza zdolność do wykonywania bardziej wymagających fizycznie zawodów. W efekcie osoby po 50. roku życia często mają trudności z powrotem na rynek pracy, a ich bezrobocie przyjmuje charakter długotrwały.

W kontekście zmieniającej się sytuacji demograficznej, zwłaszcza procesu starzenia się społeczeństw, rośnie znaczenie aktywizacji osób starszych. Programy wsparcia obejmują szkolenia, doradztwo zawodowe, elastyczne formy zatrudnienia czy zachęty finansowe dla pracodawców. Celem tych działań jest nie tylko poprawa sytuacji na rynku pracy, ale także ograniczenie kosztów społecznych i ekonomicznych związanych z biernością zawodową. Aktywizacja zawodowa osób starszych sprzyja również ich dobrostanowi, wzmacnia poczucie własnej wartości i zapobiega izolacji społecznej, która często towarzyszy długotrwałemu bezrobociu.

Analizując bezrobocie według wieku, warto również zwrócić uwagę na osoby powyżej 60. roku życia, które w niektórych statystykach są nadal uznawane za aktywne zawodowo. Choć wiele z nich posiada prawo do emerytury lub świadczeń przedemerytalnych, część decyduje się na dalszą aktywność zawodową z powodu niskich świadczeń, potrzeby utrzymania aktywności czy braku zastępczych form spędzania czasu. Osoby te rzadko znajdują pracę, zwłaszcza w sektorach wymagających wysokiej mobilności czy dynamicznej adaptacji do zmian. Jednocześnie potrzeby tej grupy na rynku pracy różnią się od innych – często preferują pracę w niepełnym wymiarze godzin, elastyczne zadania lub zatrudnienie sezonowe.

Jeśli szukają Państwo pomocy w napisaniu własnej pracy -

potrzebują Państwo fachowych konsultacji to polecamy stronę [pisanie prac](#) - profesjonalna pomoc w pisaniu prac w granicach prawa.